

Komme til noget andet Resultat end at, selv om der kan være forskellige Meninger, den af Regjeringen opstillede Fortolkning dog er meget antagelig. Den har nemlig det overordentlig store Fortrin — et stort Fortrin for enhver Lovfortolkning — at den stemmer med Lovordene. Skulde man altsaa opstille en indskrænkende Fortolkning, maatte det være, fordi den nærmest liggende Fortolkning ikke kunde antages at være i Overensstemmelse med, hvad man har tilsiget, da Loven blev udarbejdet. Men jeg kan ikke skjønne rettere, end at der endog saa kan ansøges meget antagelige Grunde for, at det i Virkeligheden har været Lovgiverens Mening, at Regjeringen skulde have den Myndighed, den har benyttet. Man maa jo huske paa, at Bestemmelsen gaar ud paa, at for de Penge, som ublaanes af Statskassen til dette Foretagende, skulde Statskassen have Prioritet i alle de herhen hørende Verker. Naar der altsaa blev Tale om at forøge Aktiekapitalen, for derigennem at faae et forøget Løstyd af Statskassen, vilde Følgen deraf blive, at Statskassen vilde faae Sikkerhed for det, den saaledes tilskøb, ikke alene forud for den nye Aktiekapital, men ogsaa forud for den Aktiekapital, som allerede var indskudt. Naar nu Forholdet er det, at Aktiefelskabet, uagtet det skal give Regjeringen denne Sikkerhed, er istand til at skaffe nye Kapitaler tilveie for dermed at kunne dække de Tab, som ere lidte, og Regjeringen finder, at den kan billige, at der gives Løstyd af Statskassen, er der god Grund til at antage, at Foretagendet, uanset at der er lidt Tab, er et sundt og godt Foretagende, saa at man kan have Haab om, at man ved at anvende flere Kapitaler kan komme ud af Vansteligheberne. Det var derfor ganske naturligt, om Lovgivningsmagten, dengang den gav Regjeringen denne Myndighed, forment, at det maa hero paa Regjeringens Skjøn, hvorlænge den burde vedblive at skyde til. Saalænge Aktiefelskabet selv har Tro til Foretagendet og kan skaffe de fornødne Kapitaler tilveie, kan Regjeringen, mod at faae første Prioritets Sikkerhed for Statskassen, tilskyde nye Kapitaler for et tilsvarende Bøp. Ganske vist har man ikke sagt dette udtrykkelig under Forhandlingen om Loven af 25de Februar 1876; men man har heller ikke sagt det Modsatte. Sagen er, at, naar der er Tale om et stort industrielt Foretagende, som man finder sundt og godt, træder naturligt den Side af Sagen i Baggrunden, at der kan være Tale om Tab. Selv om man har tænkt sig Muligheden heraf, retter man dog ikke sin Opmærksomhed særlig herpaa; man er forhaabningsfuld og er mere tilbøjelig til at tænke paa og tale om det store Udbytte. Men fra, at man ikke har fremdraget Tabstilfældet, og til deraf at slutte, at Regjeringen ikke skulde være berettiget til at følge

Loven, ogsaa naar det viser sig, at Foretagendet en Tid arbejder med Tab, er et Spring, som man formentlig ikke er berettiget til at gjøre.

Jeg har saaledes her gennemgaaet alle Mindretallets Indstillingspunkter og haft Velighed til mundtlig at udtale, hvad allerede fremgaar af den skriftlige Betænkning, at Udvalgets Flertal ikke har kunnet følge nogen af disse Indstillinger. Udvalgets Flertal skal derfor indstille, at Statsregnskabet for 1878—79 i sin Helhed godkjendes uden nogenformhelt Bemærkning.

J Betænkningen har Udvalget ikke fundet Anledning til at komme ind paa andre Punkter end dem, som have givet Anledning til Indstillinger af Statsrevisorerne. Der er imidlertid et Par Smaapunkter, som jeg skal tillade mig mundtlig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa. I Statsrevisionens Betænkning Pag. 111 omtales Driftsløningerne ved Theatret. Det viser sig her, at under de forskellige Driftsløninger, der ere opsørte under forskellige Poster, findes der en Merudgift af 842 Kr. 62 Dre, som er dækket af det paa de andre Underkonti Besparede, hvorefter der paa Lønninger i det Hele er en Mindreudgift af 156 Kr. 87 Ø. Med Hensyn hertil har Statsrevisionen bemærket, at de enkelte Konti maa være bindende baade med Hensyn til Størrelsen og saaledes, at der ikke paa den ene kan anvendes, hvad der spares paa en anden. Noget Bignende findes Side 130, hvor Udgifterne vedrørende Sorø Akademi omtales. Der er der ved Konto 8, Skoleudgifter, paa Programmer osv. sparet 21 Kr. 87 Ø., medens Kontoen for Riffelstydningsøvelser er tilladt overskreden med 16 Kr. 6 Ø., saa at den hele Besparelse kun er 5 Kr. 81 Ø. Selve Kontoen er imidlertid ingen Enhed, hvorfor Statsrevisionen mener, at det havde været rigtigere, at de nævnte Poster ikke vare anvendte til at dække hinanden. Statsrevisionen kunde vistnok have Ret heri, men disse Punkter ere imidlertid altsor ubetydelige til, at Udvalget har fundet Anledning til at gjøre nogen Indstilling derom. Man har imidlertid ment at burde henlede Opmærksomheden herpaa.

Der er endnu et enkelt lille Punkt, jeg skal berøre. Det findes Side 255, hvor der tales om Statens Løstyd til Sindsfygeanstalterne. Det viser sig, at ved Udgangen af Finantsaaret havde Sindsfygeanstalten for Østifterne en kontant Kassebeholdning af henved 49,000 Kr., medens Sindsfygeanstalten for Nørrejylland havde en kontant Kassebeholdning af henved 6,000 Kr., og Sindsfygeanstalten i Viborg en kontant Kassebeholdning af henved 8,000 Kr. Med Hensyn hertil bemærker Statsrevisionen, at den store Kassebeholdning ved Sindsfygeanstalten for Østifterne vidner om en for stor Forsynlighed, saaledes at